

Szakmai beszámoló

(2016. január-június)

Az időszaki szakmai beszámolómban igencsak kiveséztem az iskola rendszerét, működését, felszerelését, az órarend alapvető, általános összeállítását, így azt feleslegesnek érzem újra leírni. Tanárok tekintetében folytatódott a cserélődés néhány hetente. Így találkozhattam még Ori Flominnal (amerikai), Gabriel Schenkerrel (Lousanne-ban Thomas Hauert jobbkeze, együtt vezetik tulajdonképpen az iskolát, P.A.R.T.S.-os volt), Shai Faran-nal (izraeli táncosnő, Martin Kilvady-val szokott tanítani párban, illetve Marcio-val együtt voltak a Bodhi Projectben a SEAD-ben), Robert Clark-kal Angliából, Ursula Robb-bal (első generációs Rosas táncos, ő vezeti idén az elsősök bemutatóját, amit mi, harmadikosok komponáltunk vele előkészítés képpen), Kevin Cregan balettmesterrel, illetve Jozef Fucekkel és Linda Kapetanea-val (fighting monkey, partnering).

Két videó a termi munkáról:

<https://www.youtube.com/watch?v=TgcAKYpxmsk>

https://www.youtube.com/watch?v=AKnI_3gDVys

Az órákon kívül folytatódott az alkotómunka Cyril Baldy-val és Tilman O'Donellel. Az előző beszámolóban nagyon lelkesen írtam róla, mert úgy éreztem, forradalmian új számomra amit tanulok. Így is volt, de most, hogy túl vagyunk az alkotáson, látom jobban, mi is történt összességében. Azok a pozitív gondolatok az egyik fele, melyekről már írtam. Két és fél hónapon keresztül foglalkoztak velünk minden nap 4 órán keresztül. Egy idő után úgy éreztem ólom súlyokat cipelek. Ugyanazzal dolgoztunk gyakorlatilag egész végig. Erről a munkafolyamatról összességében azt tudom elmondani, hogy soha nem küzködtem ennyire. Minden mentális és koncentrációs határomat a végtelenségig feszítette, de tovább kellett menni. Azt tudtam közben, hogy ez hasznos, és hogy fontos dolgokat tanulok. Főleg gondolkodásmódban. Egy új világ nyílt ki, hogy mennyire másképp is lehet gondolkodni, mozogni. Ez tény. Kérdés, hogy ez mennyire érdekel engem most, illetve hogy mit kezdek vele. Nagyon nagyra becsülöm a csoportunk munkáját, mert mindannyian sok mélyponton mentünk keresztül. Nem is pontokon, egész periódusokon. Soha nem volt még ilyen, hogy egy dologgal, egy specifikus dologgal legyek ennyi időn át. Megtapasztaltam milyen megszeretni és küzdeni, nem szeretni, kiábrándulni, és a kényszerűség miatt továbbmenni, utána pedig megoldást találni belül, hozzáállást, ami átsegít, rendbehoz a végére. Ez volt a munka belső folyamata. A nézők, táncosok akik látták, Rasmus mind-mind tetszésüket fejezték ki. Azt emelték ki, hogy ami maradéktalanul lekötötte a figyelmet, az a munkánk volt. Azt látták, hogy kutatunk, dolgozunk a színpadon folyamatosan azon belül, amilyen dramaturgiába, keretbe voltunk

téve. Nem egy kész fix mozgásanyaggal kerültünk színpadra, hanem egy örök munkának a keretbefoglalásával, ami teljes embert kíván, minden ego és egyéni cél, álom, csillogni vágyás nélkül. Más állapot volt, és ezt látták is, de életem eddigi legnehezebb folyamata.

Rendkívül színes félévet, cserediák időszakot zárhatok úgy érzem. Amit adott ez a félév, az nyitás, megnyugvás, tisztulás és sok új tapasztalat. Új közegben, új emberek között egy sok tekintetben eltérő és sokban azonos kultúrában tapasztalni az életet. Kialakítani a saját kis életemet teljesen egyedül és intézkedni, felnőttnek lenni, legalábbis a társadalomban értett felnőtt mindennapi szerepeit megtapasztalni.

A tudásom a testről, az emberi természetről és a felfogások, neveltetések különbözőségének megértéséről is gyarapodott. Nem csak egy félévet zárok most itt. Tulajdonképpen nem is zárok be semmit, de annyi igaz, hogy hivatalos értelemben innen jövőre most nem egy iskolába megyek már vissza. 21 éves vagyok. Azt mondják, az ember 7 évente változik egy nagyobbat. Ez azért jutott eszembe, mert érzek egyfajta érettséget, higgadságot, nyugodtságot, tisztán látást. Most, hogy távol voltam eddigi környezetemtől, sok-sok kérdés érkezett egy nyugvó pontra. Egy rendezettnek érzett, átgondolt, elfogadott helyre bennem. Sokkal megértőbb is lettem, nem veszek már mindent annyira komolyan, úgy érzem. Van valami otthon, meg a természetemben is gondolom, ami miatt nagyon beleadom magam mindenbe és mélyen átgondolom. Itt teljesen más érzésekkel is tudtam

működni. Aztán jön a kérdés, hogy most akkor ez vagyok én, vagy az? Izgalmas érzések ezek, ahogy alakul, reagál a személyiség valamire.

A kortárs táncos szakma (nevezzük így ebben a szakmai beszámolóban), azért annyira kedves nekem, mert mindennel foglalkozik, ami az ember. A szakmai beszámoló tehát ezért nem a spiccemről, vagy a gyorsaságról, nagy ugrásaimról szól. Elkezdek írni, és minden amit kiadok magamból nem egy dologra, hanem egy egész organizmusra, működésre vonatkozik. Persze, nagyon fizikális, kreatív, szomatikus, improvizációs, kontakt stb. órákkal találkoztam, de az a legizgalmasabb, hogy ez hogyan hat ki rám és mit ad nekem. Amit adott, mindenhol ott van velem és gyarapítja azt, aki vagyok. Testi, lelki, szellemi téren.

Természetesen itt vannak a kérdések továbbra is, hogy hogyan is fogok megélni ebből, meg mi fog történni? De nem kell nekem azt tudni pontosan. Ez egy ilyen helyzet, és nem igaz, hogy nincs választás. Úgy érzem, és ebben hiszek, hogy az életben amiért tettem valamit, mert éreztem, hogy lehet vele dolgom, és vissza is igazolta magát a helyzet, tehát mehettem az úton, annak pontosan úgy kellett történnie, ahogy történt. Amíg kedvemet lelem és érzem a fejlődést a táncban, alkotásban, kreativitásban, addig megyek vele, hiszen nekem akkor jó.

2016. 06.01.

Oberfrank Réka

Időszaki szakmai beszámoló

Név: Oberfrank Réka

Helyszín: The Danish National School of Performing Arts

Idő: 2016.január közepétől március közepéig terjedő időszak összefoglalása

Ez az iskola egy összevont egyetem. Tulajdonképpen az összes művészeti szak, ami Koppenhágában található egy intézményen belül működik. Ez területileg is igaz. Tulajdonképpen egy kisebb kerületet képez ez a komplexum itt a tenger mellett. Sound designerek, Light designerek (ahogy ők hívják, hiszen nem csak színházi munkásokról, művszokról beszélünk), színészek, dramaturgok, rendezők, zenészek, énekesek, jelmeztervezők, scenikusok és persze a táncosok. Eleinte szóhoz sem jutottam, mivel mindenből a legkorszerűbb felszereléseket birtokolják, vagy ha nem, hát megveszik. Az iskola több black box-szal (nézőtér nélküli színpad, fekete doboz), illetve nézőtérrel rendelkező, Mu Színház, illetve Trafó méretű helyiséggel is rendelkezik, amelyek nyitottak a kísérletezésre, bemutatókra.

Mi is történik a táncszakon?

Külön épületünk van. Ebben 3 nagy (a nagyterem kb. 2 és félszerese) studio áll rendelkezésre. Ezekből az egyik teljesen színházzá alakítható. (Lehet akasztani, van pult, nézőtér, és hasonlóan, mint otthon fekete függönyök takarásnak). A diákok létszáma kb. 35 körül van, cserediákok jönnek-mennek, így folyamatos a változás. 2 osztály van. 4 éves az iskola, a 4. év csak internship-ről szól, amit az iskola támogatása fedez nagyrészt (nem csak Erasmus, nagyjából bárhova mehetnek és mennek is Brazíliától Ausztráliáig).

Egy nap itt is 2 délelőtti óra van. Az egyik másfél óra, a másik 1 óra 45 perc vagy 2 óra. Az egy órás ebédszünet után 4 órás workshop-nak nevezett sáv van, ami szintén vezetett. Nincsenek állandó tanárok, így nincsenek állandó órák sem. Inkább tömbösítve többször egy évben jelennek meg a különböző mozgásformák, technikák. A tavalyi félévben alakult ki az egyéni munkára való igény, így olykor az is kötelezően belekerül az órarendbe. Általában 1-2 hetente nézzük egymást valamilyen bemutató formájában. A délelőtti órák alatt 1 héten kb. 2-3 tanárral találkozunk elosztva, míg a workshopokat az adott hét 5 napján mindig ugyanaz a táncos/táncosok tartják (van olyan is, hogy több hétig van minden nap 4 óránk 1 alkotóval.) Ezekből a workshopokból szoktak péntekre kisebb-nagyobb bemutatók készülni. Hol csoportosan, hol egyénileg mutatkozunk meg. Van, hogy jobban vezetve, van, hogy szabadabban hagyva alkothatunk. Ezen felül kb., mint otthon 6 hetente tartunk ú.n. Open Stage-et, ami egy nyitott lehetőség bármilyen megmutatkozásra. Nem igazán vezetett a rendszer, nincsen utána megbeszélés, nincsenek ott feltétlen a tanárok, ez inkább iskola után szokott történni magunk közt. Mivel a workshopok miatt elég sokat dolgozik mindenki magával, és pluszban még ottmaradunk, illetve páran hétvége is bejárunk egyénileg dolgozni, ezért ez egy ilyen plusz platformot képez. Mindenki gondolkodik és dolgozik kreatívan, de más rendszerben az otthonihoz képest. Igencsak hosszú egy nap és rengeteg információ ér minket, a feldolgozást viszont magadnak kell megszervezned. Legalábbis, nekem mindenképpen, mert emésztetni is kell. Vannak közös jam-mek is. Szintén saját szervezés magunk közt. Iskola után kb. 2-3 hetente, amikor összejön.

Rendkívül jól tudom kamatoztatni érzésem szerint mindazt, amit otthon kaptam. Olyan értelemben mondom ezt, hogy van mibe beillesztenem az újat. Van mihez képest teljesen vagy részben mást tanulnom. Vannak kérdéseim, amikre újabbakat tehetek fel, azáltal amit itt látok, hallok, kapok, kipróbálok. Van mibe belemerülnöm és akár teljesen elvesznem, aztán újra összerakni magam. Olyan úgy nevezném AHA élményeim vannak és heti rendszerességgel többször, hogy szuper! Úgy érzem, jól tesz az, hogy ennyi -féle órát, tanítási módszert próbálok ki és látok. Rengeteget írok.

Minden nap. Van hogy többet, van hogy kevesebbet. Egyszerűen késztetésem van rá. Szívom a tudást és kipróbálom, saját nyelvemre próbálom interpretálni és tapasztalatba vinni, újragondolni az eddig tanultakat. Most kezdem el megérteni, mi is ez a nálunk egyértelműen „release balett”-nek hívott technika. Hogy abban hogy és mit miért tartanak úgy, ahogy. Hogyan gondolkodnak a testről és annak felépítéséről. Hova helyezik a súlyt, miért, hogyan aktiválnak pl. rotátor izmokat a combon nulla feszítéssel. Mennyit is jelentenek a szavak? Hogy azt mondja „fold and unfold”. Ne nyújtsuk át a térdet izomból. Tanuljuk meg úgy használni, hogy az meghosszabbodik. Ehhez nincs szükség a „Nyújtsd ki a térded, húzd ki magad, húzd le a lapockád stb!” instrukciókra. A tested pontosan úgy van felépítve, ahogy annak kell és ne tégy olyat, amire nincs szüksége. Laza mellkas, laza ízületek, aktivált, elérhető (=available) test, nem blokkolt. Infomáció végigáramlik. Amint jobban erőlteted, nem áramlik az információ. Nem jut el. Leblokkolod a testben.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy van honnan változtatnom a dolgokon. Mindig találkozok az ember újjal és érzi magát gyerekcipőben, de minél többfélével tapasztalt, annál több lehetősége, eszköze van az új tapasztalat megélésének elkezdésére. Ez a játék az étellel. Mindig lehetsz színesebb és több, élményekkel gazdagabb. Nagyon boldog vagyok ettől igazából. Olyan jó érzés ez. Kinyílik a világ kicsit, és érzed, hogy a része tudsz lenni. Hamar be tudsz illeszkedni, a részese vagy ennek a nagy mindenségnek és utazol, kutatsz, keresel. Több pillanat is volt, hogy annyira eltöltött ez az mindenség része vagyok és mennyire fantasztikus amit csinálunk és akik tanítanak és tanítottak eddig és akikkel találkozunk és még mennyi minden várhat érzés, hogy kénytelen voltam meghatódni. Persze ez most nem tudom mennyire szakmai, de valódi élménydús periódus ez, így hozzátartozik nekem. Megnyugodtam az utóbbi időben abban is, hogy jaaaj mi lesz? Nagyon jó lesz. Úgy lesz, ahogy annak lennie kell. Nem aggódom éppen. (Persze, ez lehet nem marad így örökre, de szerintem elég jó most ez az állapot.) Megvan az irány, éber vagyok, figyelek, keresek, ismerkedek.

Van most időm ebben a kis eltávolodásban átgondolni, amit otthon abban az országban, ugyanazokkal az emberekkel, ha akar se tud az ember. Legalábbis nem ilyen tisztán, mint most itt kint. Az utóbbi idő családi „izgalmai”, mit tanulok ebből, hogyan képezem el magam 5-10-20 év múlva, hol van bennem még a gyerek, hogy vagyok én nő, milyen energiáim vannak igazából, mik azok amiket tudat alatt megtanultam csak és rám ragadtak, így igazából a részemet képezve már, de hogy éljek együtt ezzel és a negatívakat hogyan transzformálhatom át valami másba? Mikre vágyom? Kikre vágyom és kikre nem vágyom? Miért? Egyre több régi értékelés, mondat jut eszembe 2-3 évvel ezelőttről. Most értem meg igazán, miért kaptam azokat és mi kellett aztán valószínűleg a változáshoz. Mi az, ami még mindig velem van. Hogyan ne ellene menjek, hanem dolgozzak vele? Az a jó most ebben, hogy nekem ez tetszik. Tetszenek a „hibáim”, nehézségeim. Magamnak egy életre elég kutatási terület vagyok.

Összeszedtem nagyjából a tanárok nevét, és hogy mit tanítanak, tanítottak ebben az időszakban:

Renata Dias Fraga Schroll – Capoeira (brazil nő, apukája mester, mióta tud járni ezt csinálja, élő zenével dolgoztunk, dobokkal, ének, tánc, harc, intenzitás, akrobatika)

Erik Eriksson – kortárstánc (Busa Balázs osztálytársa volt a P.A.R.T.S.-ban; 2 hetet voltunk vele, mely alatt technikai, testhasználati apróságokra hívta fel a figyelmet pl. egy fekvőtámaszban, kézenállásban, tartásban, illetve fizikális rövid de nagyon hasznos kombikat tanultunk)

Mike O'Connor – kortárstánc, improvizáció (az óra első felében moderntánc -féle technikai kombik voltak földön és állásban, aztán pedig kompozíciósabb improvizáció)

Poul Helmer – kontakt improvizáció, illetve tanított egy kevés színészmesterség (?) órát is; párhuzamba hozta a táncsal, de az volt a jó, hogy nem úgy, hogy beszél és mozog és

akkor az de érdekes, hanem azt figyeltük meg, hogy egy adott szöveggel hányféle módon lehet játszani, mit lehet vele sugallni, egy tragédiát hogy lehet komédiává formálni, megfigyelni az önkéntelen mozdulatainkat beszélés közben, mit árul el rólunk, hogy hogyan és mit csinálunk? Önvizsgálat volt egy más szemszögből.

Libby Farr – balett (3 hét minden nap, intenzív, új perspektíva. Érdekes a balett tekintetében az, hogy mennyire használjuk máshol is. Máshova kellett tennem a súlyt, a tartást sokkal engedettebben használni, központot közel sem annyira felhúzni, teljesen máshonnan plie-zni pl., szóval gyakorlatilag újra tanulni állni először; aztán ez így befolyt az összes többi órára úgy érzem; mindenhol azt a fajta izomhasználatot szerettem volna érezni. Aztán elkezdti tudni összehozni az ember az addig tapasztaltakkal és úgy dolgozik tovább. Nincs olyan dolog, amiből ne lehetne tanulni!)

Anna Grip – (Volt nálunk tavaly, de kellett Libby órája ahhoz, hogy elkapjam a fonalat most jobban. Mi is ez a másik fajta balett, amit ő hoz? Izgalmas és energikus órákat tartott.)

Malin Astner – kortárástánc, improvizáció (Tomi, Hód, Viki nézeteinek és táncról, testről való gondolkodásának, használatának keveredése; fizikális és élvezetes volt szuper fel és levezetésekkel)

Rebecka Hilton – kortárástánc (Trisha táncos, első generáció, megkérdeztem és Karczag Éva volt, akitől még tanulta is az anyagokat; elképesztő, nagyon laza és energikus nő; mindenfélét hozott az órára ami energetizáló testtudati és mindig hozzá is tette, hogy hát ez most Steve Paxton, ez most Trysha, ez most Yvonne Rainer, vagy hogy Cunningham-nél mit tanult stb. mondván: „Sorry guys I am totally in the dance history!”; az óra második felében pedig fix anyagot is tanított a repertoárból; csak egy egész kicsit, de azt sokféle képpen variálta;)

Malcolm Manning – szomatikus munka; erősen Feldenkrais alapú; de sajátos is; gerincről külön, szimmetriáról-asszimmetriáról a testben, honnan kezdődik a lábad? Mit tesz a képzelet a testtel? Mennyit számít, hogy mit gondolsz (pl. csípő ízületet megvizsgáltuk, hogy hogyan áll és elképzeltük, hogy mi van ha teljesen más szögben? Hova helyezed a súlyt a képzeleted miatt? Hogy táncolsz, jársz, állsz, mozdulsz ebben az esetben?Stb.)

Résztvettem egy nyitott, 3 fénnyel és 2 hanggal foglalkozó tanuló illetve 5 táncos általi együttműködésben. A cél az volt, hogy milyen nyelven tudunk beszélni közösen? Itt mind a három szak művészeket képez. Nem technikai munkásokat a színházakba, ahol adott, hogy a színpadi történés a vezérelv és akkor azt kell bevilágítani, és a megadott zenét jól hallhatóvá tenni. Cél a kísérletezés, viszont ezáltal kezdetleges az együttműködés ezek között a művészeti ágak között, mivel nincs közös nyelv. Nem igazán tudjuk, mi folyik konkrétan a másik épületekben. Ezért először előadásokat hallgattunk meg mindhárom ágazat már elismert művészeitől, akiknek van tapasztalatuk és el tudják mondani, ők mivel dolgoznak, hogyan gondolkodnak. Ezek utána kaptunk egy black box-ot ahol kísérletezhettünk. Közös nyelv keresése volt a cél, nem pedig előadás létrehozása. Ezt világosan kimondták nekünk már az elején. Ahova jutottunk az egy közös jam-melési forma kialakítása. Használtunk tükröket, lézereket, füstöt, fénycsóvákat, egy érzékeny kis eszközt amit felerősítve a testre vagy csak a levőben mozgatva befolyásolja a hangot; hangtorzítást is előidéz attól függően, hogy hogyan mozgatsz vele, fénnyel elvágni a teret, a tükrökkel összezavarni a valóság és a képzelet dimenzióit. Egyenlő félként ezeken az eszközökön keresztül reagáltunk egymásra és próbáltuk játékos módon alakítani a közeget. Egy kis munkabemutatóval, illetve közös magunk közti feldolgozással zárult ez a projekt, hogy honnan hova jutottunk. Mi kellene ahhoz, hogy ebből egy igazi produkció legyen? Most annak az újdonság élményével jöttünk

el, hogy hogyan komponál hang, fény és mozgás együtt valamit? Leadind-following!

Végül pedig Cyril Baldy és Tilman O'Donnel:

Két volt Forsythe (Tilman a CullbergBallet-nál is alkotott) táncosról van szó. Velük készül már 3 hete napi 4 órában heti 5 alkalommal az iskolai darab, mely 9-szer lesz megtekinthető összesen áprilisban és májusban. Amit csinálunk, az egy munkamódszer követése, amiből kinő a produktum. Egy darab mozdulatot sem tanítanak. Visszafele készítjük a darabot igazándiból. Nem egy struktúra van vagy filozófiai töltet és tervek és megtöltjük mozdulattal és utána eltáncoljuk és a végén foglalkozunk vele, hogy hogyan is vagyunk ott. Abból nő ki az egész, hogy hogyan kapcsolódunk egymáshoz.

Kulcsszavak: Centering, The body knows exactly what to do, Softening, down and through, The whole body at once, YOU don't do anything – you follow the thing what is happening! Follow the sensation! Your body is available! More intensity!

Azzal az érzékkel az ismeretével találkozunk, amely létrehozza azt, hogy háttal állva, sőt a terem teljesen két másik végén hogy tud két ember tökéletesen egyszerre megfordulni? Hogy egy csoport tökéletesen egyszerre megmozdulni? És ez nem varázslat. Van az az energia, kapocs, érzék, történet ami megmondja mit tegyél! Hova és mikor és meddig mozdulj? Ez egy érzékelés a testen! Először persze azt kell megtanulni hogy mi az, hogy centering egy másik testtel? Csak simán szemben állva egymás szemébe nézve. Aztán hol akadnak el az energiák? Hol nem elérhető a tested? Végig végig hangsúlyt fektetnek az arcra is, hogy közben nézel, látsz, nincs ez az elengedett kortárs kutató beesett arc! És tényleg, olyan energiájú, furcsa mozdulatok jönnek létre, amelyekre nem számíthat! Na de akkor jön a kétely! Akkor jövök ÉN, az EMBER, az IRÁNYÍTÓ! Na és akkor azt gyakorolni, hogy teljes odakoncentráció órákon át, nincsenek bekúszó gondolatok, mert elakad az energia és nem tudsz a másikra rákapcsolódni, meg a nem hezitálás is! Érzed fordulsz puff! Egyszerű, de közben nagyon nem. Mi az, hogy az egész test egyben? Konkrétan. Amikor megtörténik, egyértelmű, egyszerű és varázslatos! Talán ez az emberek, és a terem közötti közös gravitáció ami tényleg megmondja, hogy mit mozdulj és mikor! Nagyon elméletinek és absztraktnak hangzik, de mindig megkérdezik, hogy bolondok vagyunk vagy ezt érzitek? Mert kívülről is látszik amikor hopp ott a pillanat! És mondjuk, hogy érezzük igen. Akkor megállapítjuk, hogy rendben, akkor ez létezik. Dolgozzunk vele tovább! Ez egy gyakorlás, egy practise-szé kezd most már válni, mint a balettóra vagy bármi más. Nagyon izgalmas! Lesz benne szóló munka is. Kapunk plusz feladatokat annak előkészítésére is, amikkel a fennmaradó időnkben iskola után, vagy hétvégén dolgozunk. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy írja magát majd ez a dolog és nem mi, emberek, irányító akarattunkból és alkotói ambícióinkból. (Marco-val egyébként nagyon keveset, de érintettük ezt a témát egyszer.)

Megkértem, ha van saját maguk által fontosnak talált szöveg vagy összefoglalás, arról mit is csinálunk, akkor küldjék el. Ezt kaptam válaszként:

Hi Reka,

Here are two small text pieces that we use to describe our work.

We try to keep it compact.

One is by John Kelsey, an art critic.

The other we've written together.

1 /

"But the practices that interest us now are those that embrace the condition of whateverness itself as an experimental possibility. There are moments when the only way to make something happen is to

become a stranger in one's own studio, in the very act of producing and in the face of our own products...[]...which is to say that the "artists life", if we could still call it that, is an attempt to elaborate a constant and precise relation to non-specificity, and to invent new and specific ways of presenting this.”

- Kelsey, John Rich Texts: Selected Writing for Art

2 /

Knowledge is a common agreement of what is repeatable and transmittable.

Practice “whatever-ing” to invert this logic.

"Whatever-ing" entails dancing through the world while affirming “it certainly totally could also be that!”

Do this before definitely totally indefatigably saying “no way ever, no no, that cannot be, uh uh, can't be”.

Use knowledge as the material to do so.

(Mine, yours, everyone's.)

Keep repeating and transmitting and repeating and transmitting ad infinitum (and see what happens).

“Yes And ...”

A Question:

How does one respond to and within a given context, barely holding onto its norms, set purposes and assumptions? How can one extend and suspend the perception of one's physical reality?

(Mine, yours, everyone's.)

Is there something too dumb, too serious or too important to be the subject of artistic practice?

The workshop will be driven by the central question:

"How could it be otherwise?"

Or the gentle and insistent assertion:

Whatever!

Tilman O'Donnell

Összefoglalva, fürdőzöm a tapasztalati élvezetekben és nagyon örülök, hogy itt lehetek. Csak ajánlani tudom a táncosoknak, hogy ha tehetik látogassanak el ide majd egyszer. Ami pedig otthon van az iskolában, azt élvezzék ki, mert minden egyes perc kincs és kamatozik a jövőben! Ezt garantálom!

2016.03.13.

Oberfrank Réka